

[H. P. Johansen.]

Skriftsted kunde man næsten sige, at det er Lettelse for en Kamel at slippe igennem et Naaleøje, end det er for en kvindelig Teolog at slippe ind i et Præsteembede; thi for det første har det jo taget Aar at faa gennemført en Lovgivning paa dette Omraade, og for det andet opstod der nye Vanskeligheder fra Biskoppernes Side, naar Ordination og Udstedelse af Kollats skulde foretages, idet der kun var en enkelt eller et Par Biskopper, der var villige til at udføre de nævnte Handlinger, naar det drejede sig om en kvindelig Teolog. Derfor maa Rigsdagen atter til at lovgive paa dette Omraade.

Situationen er kort sagt den, at Rigsdagen i Fjor vedtog en Lov, der aabnede Adgang for Kvinder til at blive Præster, og at en Menighed paa Falster har valgt en Kvinde til Præst, som har den fornødne Uddannelse, og hvis Forkyndelse der ikke hidtil har været rejst nogen Kritik imod. Jeg kunde godt tilføje, at der i Det nye Testamente selvfølgelig ikke findes noget, som kan anføres mod kvindelige Præster, men alligevel erklærer den Biskop, der er indsat i Lolland-Falsters Stift, at han af Samvittighedsgrunde ikke mener at kunne ordinere den kvindelige Kandidat. Som Lægmand stiller man sig da naturligvis det Spørgsmaal, hvad der er den egentlige og dybe Aarsag til, at denne høje gejstlige Embedsmand ikke mener at kunne imødekomme den nævnte Menighed. Jeg skønner imidlertid, at dette Spørgsmaal egentlig er blevet besvaret ret klart af en Præst, der tilhører Det konservative Folkeparti. Han udtalte, at han til sin Dødsdag vilde være Modstander af kvindelige Præster, og begrundede sin Modstand med, at den store gamle katolske Kirke, den angelsaksiske Kirke og den lutherske Kirke ikke havde kvindelige Præster. Med andre Ord, det var en gammel Tradition — han brugte udtrykkeligt Ordet Tradition —, som han ikke vilde være med til at bryde. Men det forekommer mig, at ud fra det Synspunkt er der laaset af for alt, hvad der overhovedet hedder Fremskridt og Forandring inden for Kirken, for eet Sted skal Begyndelsen jo gøres, hvis der overhovedet skal gennemføres Reformen. Hertil kommer, at det i hvert Fald for mig ikke er muligt at se rettere, end at det ikke kan være afgørende for Kirkens Enhed og Fællesskab, om de kirkelige Handlinger foretages af en Kvinde eller en Mand.

Det er blevet sagt, at det, man strides om her, er Udenomsting, det vil sige For-

hold, der ikke er og ikke kan være afgørende for Kirkens Enhed, og jeg tror, dette Synspunkt deles af saa at sige alle kirkeligt interesserede Mennesker, i hvert Fald af langt det store Flertal af dem. Men man maa erkende, at Biskoppen for Lolland-Falsters Stift, for at bruge et Udtryk, som ofte bliver brugt her paa Rigsdagen i den senere Tid, ikke er kommet til at gaa alene med sin Opfattelse, at han tværtimod har faaet Følgeskab af Flertallet af Landets Biskopper, og de 500 Præster, der i sin Tid sendte en Protestadresse til Rigsdagen, er sikkert ogsaa enige med Biskoppernes Flertal. Jeg kan nævne, at i denne Adresse til Rigsdagen udtalte disse Præster, at saavel den Biskop, der ordinerede en kvindelig Teolog, som den kvindelige Teolog, der modtog Ordination, havde sat sig uden for Folkekirkens Fællesskab. Men heroverfor er der Grund til at nævne, at Landets Biskopper som Helhed ikke kan tiltræde denne Bedømmelse af Forholdet; man kan henvise til et Svar, Biskopperne har tilstillet en Kreds af Præster, hvori de siger, at et evangelisk-luthersk Kirkesamfund maa kunne bære den Spænding, som Ordinationen af en kvindelig Teolog fremkalder, uden at Fællesskabet sprænges. Jeg synes ganske vist, det er en lidt mærkelig og lidt højtidelig Udtalelse, men jeg tror alligevel, der er Grund til baade at fremhæve denne Udtalelse og at anerkende den som en værdifuld Udtalelse, fordi den utvivlsomt vil bidrage meget væsentligt til at hindre, at der opstaar et varigt Røre omkring denne Sag.

Saa er det naturligvis et andet Spørgsmaal, om der virkelig har været Mulighed for et saadant Røre og en saadan Uro om Sagen, og jeg vil gerne sige, at personlig tror jeg ikke paa det. Man har ganske vist i en Del af Pressen set Formodninger om, at en Kreds af Præster har omgaaedes med den Tanke, at de vilde forlange sig fritaget for Tilsyn af en Biskop, der har foretaget Ordination af en kvindelig Kandidat; men efter den Erklæring fra Landets Biskopper, som jeg nævnte for et Øjeblik siden, kan man vel gaa ud fra, at en saadan Uro og saadanne Brydninger ikke vil opstaa. Noget andet er, at der sikkert i flere Aar baade blandt Præster og Biskopper og blandt kirkeligt interesserede vil være delte Meninger om kvindelige Præster og om Ordination af kvindelige Præster. Her ønsker jeg stærkt at understrege, at der maa vises Respekt for andre Menneskers alvorlige Opfattelse, især paa aandelige Omraader og da allermest paa det kirkelige. Derfor fremkommer ogsaa